

© Sílvia Poch

MIL TRES, SAY CHEESE **(LES RESURRECCIONS DE DON GIOVANNI)** **DOSSIER DE PENSAMENT CRÍTIC**

III lliure

TEMPORADA 25—26

INTRODUCCIÓ ALS DOSSIERS DE PENSAMENT CRÍTIC — 3

LÈXIC RELACIONAT AMB L'ESPECTACLE — 5

ENTREVISTA A CABOSANROQUE — 10

PROPOSTES DE TREBALL — 13

INTRODUCCIÓ ALS DOSSIERS DE PENSAMENT CRÍTIC

Els **Dossiers de pensament crític** són un material d'acompanyament que vol apropar la noció de la crítica als joves, no per formar crítics teatrals sinó perquè les eines que s'hi fan servir fomenten una actitud activa de l'espectador que ens sembla imprescindible d'incentivar. Despertar el sentit crític permet mirar el món d'una altra manera, més enllà del teatre. Ajuda a qüestionar-lo, a entendre'n la complexitat i la confrontació d'idees. També és un exercici per (re)pensar l'obra, tornar a l'experiència des de l'anàlisi fent l'acció de recordar allò viscut. Per aconseguir-ho, els **Dossiers de pensament crític** relacionen els espectacles programats amb determinats aspectes del llenguatge escènic.

© Sílvia Poch

MIL TRES, SAY CHEESE (LES RESURRECCIONS DE DON GIOVANNI)

RESUM DE L'ARGUMENT

Si comparem la lletra de l'ària 'Madamina, il catalogo è questo' de *Don Giovanni* de Mozart i amb llibret de Lorenzo Da Ponte amb el tema més escoltat del 2022 a Spotify, 'Tití me preguntó' de Bad Bunny, ens hem de preguntar què ha canviat en aquests tres-cents anys?

La companyia cabosanroque proposa una peça basada en una reflexió i una reinterpretació de la famosa òpera de Mozart des d'una perspectiva de gènere, fusionant l'estil musical clàssic amb la música trap de Bad Bunny i a partir de les principals posades en escena que s'han fet de l'òpera.

Els "seductors" són depredadors? Homes espantats que temen l'amor? O més aviat individus acomplexats que temen les dones? Potser només s'avorreixen? Què els empeny cap a l'infern? I en tot això, quin paper hi juguen les dones?

La posada en escena gira al voltant del so i les seves capacitats performatives, amb l'ús de tecnologia per plantejar artefactes escènics que es relacionen amb els humans.

TREBALL AMB L'ESPECTACLE

Amb aquest espectacle, volem aprofitar per reflexionar entorn de qüestions de violència de gènere i traslladar el punt de vista a la mirada femenina, i també per treballar aspectes del dispositiu escènic, com ara la barreja d'estils musicals i elements performatius tipus instal·lacions i mecanismes escènics. Per això en aquest dossier trobareu un recull de lèxic i de material relacionat específicament amb aquests i altres aspectes, i un seguit de preguntes i propostes de treball perquè pugueu fer-ne reflexió i valoració amb l'alumnat, més enllà de la primera impressió —el *m'agrada/no m'agrada*.

PERFORMERS

sopranos Lisa Willems
i Adriana Aranda
cantant Sandra Monfort
piano clàssic Irina Soriano
percussions Naia Membrillera
clarinet Mar Esteban Martin

DIRECCIÓ MUSICAL I MÚSICA ORIGINAL

cabosanroque

MÚSICA

Wolfgang Amadeus Mozart,
Frédéric Chopin, Franz Liszt
i Benito Antonio Martínez Ocasio

ARRANJAMENTS

cabosanroque i Lisa Willems,
Adriana Aranda, Sandra Monfort,
Irina Soriano, Naia Membrillera
i Mar Esteban Martin

ESCENOGRAFIA

cabosanroque, cabosanroque
i Flexo arquitectura (portes
rotatives), cabosanroque i Studio
Animal (semàfors)

VESTUARI

cabosanroque

IL·LUMINACIÓ

cabosanroque i cube.bz

ESPAI SONOR

cabosanroque i Damien Bazin

DIRECCIÓ DE MOVIMENT

Tuixén Benet

DISSENY I ANIMACIÓ DE

TEXTOS

Minimalia (Yasmin Manssour
i Helena Cané)

PRODUCCIÓ EXECUTIVA

Helena Febrés Fraylich

COPRODUCCIÓ

cabosanroque, Teatre Lliure
i Temporada Alta, Girona/Salt -
Canal de Salt

IDIOMA

Multilingüe

EDAT RECOMANADA

A partir de 14 anys

LLOC

Lliure de Gràcia

DURADA APROXIMADA

1 h 30'

LÈXIC RELACIONAT AMB L'ESPECTACLE

[Don Giovanni]
la teva sort.

BAD BUNNY

Bad Bunny és el nom artístic de Benito Antonio Martínez Ocasio, nascut a Vega Baja, Puerto Rico, el 10 de març de 1994.

Es tracta d'un cantant i artista de música urbana que s'ha convertit en una de les figures més influents de la música actual. Les seves cançons, que barregen estils com el trap i el reggaeton, parlen sovint de relacions, de desig, de fama i d'identitat, utilitzant un llenguatge col·loquial i de carrer.

Bad Bunny és un prodigi de la cançó moderna i un referent més enllà de la música, encara que hagi rebut acusacions de misogínia per alguns dels seus textos. Ha estat un referent del que es coneix com a noves masculinitats. No només ha delatat obertament el masclisme dins del gènere i la indústria, també ha trencat amb una estètica massa imperant dins del gènere urbà. Benito es posa faldilla, es pinta les ungles i denuncia la transfòbia i les relacions de gènere tòxiques. S'ha enfrontat amb el classisme que acompanya el reggaeton i la música llatina, vistos per una part de societat blanca com un gènere menor. En aquest sentit, l'artista ha anat un pas més enllà a la Super Bowl 2026, en la qual ha aprofitat per fer un crit a favor de la població llatina dels Estats Units.

A *Mil tres, say cheese*, s'equipara Mozart i Bad Bunny per preguntar-nos si, en els tres-cents anys que separen els protagonistes de *Don Giovanni* i de *Tití me preguntó*, ha canviat la manera d'entendre la seducció i les relacions.

CABOSANROQUE

La companyia cabosanroque són Laia Torrents i Roger Aixut. Tots dos compten amb formació de música, enginyeria i arquitectura.

La seva feina es desenvolupa al voltant del so i de les seves capacitats performatives. Els interessa l'artifici i la seva relació amb els humans. Així doncs, les seves intervencions qüestionen l'espai i el format d'exhibició, com també l'espectador, que davant de les seves instal·lacions es pregunta com ha de relacionar-se amb l'espai físic, temporal i conceptual (visual i sonor) que proposen.

Els agrada experimentar amb les tensions entre disciplines com la música i el so, el teatre i les arts visuals. Molt sovint utilitzen la tecnologia com a eina de recerca. D'aquestes eines, en resulten grans aparells tecnològics que, malgrat que no volen ser el centre de la peça, generen una estètica que ja s'associa a la companyia amb facilitat.

Des del 2012, les seves obres es presenten i s'exposen en l'àmbit nacional i internacional, com al CaixaForum, el CCCB, el Centre George Pompidou, el Sónar o la Fonoteca Nacional de Mèxic, entre altres.

CONVENCIÓ

En teatre, la *convenció* és el conjunt d'accions, tècniques, pressupòsits ideològics i estètics, explícits o implícits, que des de la interpretació, la dramaturgia o la direcció s'empren per crear l'obra de teatre. És un contracte establert entre l'obra i el públic, segons el qual el primer compon i porta a escena la seva obra segons normes conegudes i acceptades pel segon. Diem que hi ha tres tipus de convencions.

La convenció *general* és el pacte teatral, aquell segons el qual el públic pren per real allò que veu en escena, tot i saber que és ficció. És la base del teatre. La convenció *específica* és la pròpia d'un gènere o d'una forma específica, comuna a totes les obres del seu gènere o estil, i coneguda i esperada pel públic, com per exemple la quarta paret, els aparts al públic o soliloquis que els altres personatges no poden sentir, posar-se a cantar en un musical, la presència del cor en el teatre grec, la caracterització dels personatges a la Commedia dell'Arte, etc. I finalment, hi ha la convenció *particular*, que és la que es crea durant una obra de teatre particular. Per exemple, a *Mil tres, say cheese* l'encarnació del personatge de Don Giovanni en l'acció de posar-se la caputxa en seria una.

Les convencions són indispensables per al funcionament teatral i totes les obres de teatre en fan servir. La seva utilització abusiva pot portar a un cansament del públic, que ja no espera res de l'acció: per això cal plantejar posades en escena que trenquin les convencions, tant les específiques del gènere com les particulars de cada obra de teatre.

DON GIOVANNI

Don Giovanni és el protagonista de l'òpera *Don Giovanni* de Wolfgang Amadeus Mozart i representa un home seductor que busca constantment conquerir dones sense assumir cap responsabilitat pels seus actes. És un personatge intel·ligent i carismàtic, però també manipulador i egoista, que utilitza l'engany i el seu poder per aconseguir el que vol.

Al llarg de la història, les seves accions provoquen conflictes amb altres personatges, especialment amb les dones que ha seduït i amb aquells que intenten aturar-lo. Don Giovanni no es penedeix mai del que fa i aquesta actitud el porta finalment al càstig.

Més enllà de l'òpera, Don Giovanni o Don Joan, s'ha convertit en un símbol: el del seductor llibertí i incansable que viu sense límits ni normes, i que acaba enfrontant-se a les conseqüències dels seus actes.

És per aquest personatge que, encara avui, anomenem *Don Joan* un home que acumuli conquestes amoroses, sovint sense tenir en compte les altres persones.

MIL TRES, SAY CHEESE

El títol de l'espectacle fa referència directa a dues llistes de conquestes separades per més de dos-cents anys. D'una banda, *mil tres* remet a l'ària "Madamina, il catalogo è questo" de l'òpera *Don Giovanni*, en què Leporello enumera les dones seduïdes pel protagonista i afirma que, només a Espanya, ja n'hi ha mil tres. Aquest catàleg converteix les dones en xifres i presenta la seducció com una acumulació, gairebé com una col·lecció.

De l'altra, *say cheese* evoca el gest contemporani del *selfie*, present a l'univers de la cançó *Tití me preguntó* de Bad Bunny, en què el cantant fa referència a les diferents dones amb qui es relaciona i a l'accés que aquest contacte els dona a espais exclusius (VIP). La imatge del *say cheese* suggereix el moment de fer-se una foto per deixar constància d'aquestes trobades, com una nova forma de catàleg basada en la imatge i l'exhibició.

Així, el títol uneix el recompte de conquestes de Don Giovanni amb les dinàmiques actuals de visibilització i acumulació de relacions. Mil tres noms o mil tres *selfies*: dues maneres diferents però properes d'entendre les relacions des d'una lògica quantitativa i de poder. Aquesta combinació dona el to de l'espectacle, que posa en diàleg el mite clàssic amb imaginaris contemporanis per preguntar-se fins a quin punt aquests models han canviat (o es continuen repetint) avui.

MÚSICA I ESPAI SONOR

L'*espai sonor* és el conjunt de sons i músiques que acompanyen l'obra de teatre. El so pot provenir de dins de l'escena o de fora. El so o la música poden ser compostos expressament per a la obra o poden estar formats per temes o cançons preexistents, i es poden interpretar en directe o bé estar enregistrats. Les possibilitats són múltiples. El so serveix per crear diferents atmosferes i paisatges (realistes o més suggestius), per situar l'acció en un espai o un temps determinat, o per ajudar a destacar certes accions captant l'atenció del públic. També pot unificar transicions i crear un univers coherent en el conjunt de la peça.

A tots els espectacles de la companyia cabosanroque, l'espai sonor (conformat per sons, cançons, instruments i artefactes) és l'engranatge que activa l'acció escènica. En el cas de *Mil tres, say cheese*, l'univers de l'òpera clàssica de Mozart es capgira a mans de sis intèrprets: dues sopranos, una cantant, una clarinetista, una percussionista i una pianista, que no només fan sonar els instruments sinó que activen diferents artefactes sonors repartits per l'espai.

Entre aquests elements hi trobem el *dofí banyera*, un tambor de rentadora acoblat a un mecanisme que produeix so quan s'acaricia amb les mans molles, o un instrument de vent format per tubs penjats del sostre. D'aquesta manera, l'escenografia mateix es converteix en element partícip de l'espai sonor: les porteries ressonen quan es percuteixen amb metall o fusta, les cordes que sostenen les pilotes que suren a l'aire són cordes de guitarra, i l'instrument que encapçala la porteria central és una arpa.

Així, música, escenografia i acció es confonen, tot l'espai escènic es transforma en un gran instrument col·lectiu que les intèrprets construeixen i fan sonar al llarg de l'espectacle.

RESURRECCIÓ

La *resurrecció* és el fet de tornar a la vida després d'haver mort o d'haver desaparegut. També es pot utilitzar en sentit figurat per parlar d'allò que reapareix o torna a tenir força després d'un temps d'absència.

La idea de *resurrecció* és molt present en algunes religions, on es fa referència al retorn a la vida després de la mort. Per això, el terme també s'utilitza sovint amb un sentit simbòlic de renaixement o de segona oportunitat.

En la literatura, el teatre o l'art, la *resurrecció* pot indicar que una idea, un personatge o un model reapareix en diferents moments de la història.

Mil tres, say cheese es defineix com un ritual de mort i *resurrecció* de Don Giovanni a través del gest, la paraula i la música. El subtítol de l'espectacle, doncs, fa referència a la reinterpretació i l'adaptació de l'òpera de *Don Giovanni* al llarg dels anys. Però també a la *resurrecció* d'un estereotip o d'un comportament masculí, que reapareix una vegada i una altra al llarg del temps adoptant formes diferents però mantenint una mateixa idea de seducció, poder i relació amb les dones.

SORORITAT

La *sororitat* és la relació de solidaritat, suport i complicitat que es crea entre dones, especialment quan comparteixen experiències o situacions semblants. La *sororitat* implica escoltar-se, ajudar-se i unir forces per afrontar dificultats comunes.

A l'òpera original *Don Giovanni*, la *sororitat* apareix quan els personatges femenins, lluny de ser només víctimes del seductor, s'agrupen i es reforcen mútuament per enfrontar-se a la figura de Don Giovanni.

A *Mil tres, say cheese*, el focus es desplaça cap a la mirada femenina per convidar-nos a reflexionar sobre què veuen i què senten les dones que es relacionen amb Don Giovanni. L'espectacle recupera tres personatges femenins del llibret original –Donna Anna, Donna Elvira i Zerlina– per posar en relleu diferents formes de violència i de relació desigual que apareixen a l'òpera. A través d'elles, s'hi poden identificar diversos rols: la dona que pateix una agressió, la dona seduïda i abandonada i la dona pressionada o manipulada, que també ens fan reflexionar sobre la malaurada vigència d'aquests models de relació i de poder en l'actualitat.

La proposta de cabosanroque reforça aquesta idea fent que totes les intèrprets siguin dones i convertint la figura de Don Giovanni en una presència fantasmagòrica que es desplaça entre elles. El personatge no està fixat en un sol cos, sinó que passa d'una intèrpret a una altra amb el simple gest de posar-se la caputxa i afirmar: "jo soc Don Giovanni". D'aquesta manera, el seductor esdevé un rol compartit, un comportament que es repeteix i que pot aparèixer en diferents cossos i contextos.

Al final de la peça, el paper del Commendatore també és assumit per les mateixes intèrprets, la qual cosa obre la interpretació que, en aquesta revisió contemporània, són les dones qui s'organitzen, s'enforteixen i acaben confrontant i castigant la figura de Don Giovanni.

infame!

ENTREVISTA A CABOSANROQUE

aquí, aquí, aquí.

Com va sorgir la idea de visitar el mite de Don Joan a través d'una "òpera experimental"?

L'origen del projecte és un taller que vam impartir per a la Xarxa de teatres d'Òpera europea al Palau de les Arts, l'Òpera de València l'any 2022. L'objectiu del taller era incorporar nous llenguatges artístics a l'òpera. Vam voler treballar a partir d'alguna òpera que estigués al programa aquell any i, al mateix temps, ens va semblar molt interessant visitar el mite amb gent molt jove i qüestionar-ne la vigència. Arran del resultat del taller, se'ns va demanar de portar-lo a escena professionalment.

Com és el Don Joan actual?

L'obra treballa amb la idea que Don Giovanni mor al final de l'obra però que en realitat, està contínuament ressuscitant, transformant-se sota noves formes de dominació masculina. Potser el Don Giovanni que no ha canviat molt és l'abusador que utilitza el seu poder per depredar noies joves. Els casos d'abús de poder continuat, lluny de deixar de sortir a les notícies, resorgeixen amb dimensions esfereïdores: els papers d'Epstein, el cas de Harvey Weinstein, tenors, directors d'escena, entrenadors de gimnàstica... Un altre fet preocupant és la construcció de la idea de masculinitat que l'extrema dreta està traspasant als joves.

D'altra banda, a dia d'avui podem detectar l'omnipresència d'una característica de la personalitat de Don Giovanni que ens afecta tant a homes com a dones: un desig continu no satisfet. Consumisme i xarxes socials cavalcant segon a segon als nostres telèfons.

A l'òpera de Mozart es concentren tots els atributs en un sol personatge. Actualment, el mite queda molt més difuminat i adopta formes més complexes i elaborades. Podríem estendre el mite molt més enllà i no encarnar-lo sota una forma humana, sinó com a sistemes de comportament fagocitaris, depredadors i criminals que poden tenir moltes empreses, governs o organitzacions supragovernamentals, o la mateixa societat heteropatriarcal en què vivim.

Totes les intèrprets són dones. Per què?

Tot i que al *Don Giovanni* de Mozart i Da Ponte les veus femenines són importantíssimes, no hi ha mirada femenina. Crida l'atenció la complexitat dels personatges femenins dins d'una òpera bufa, però tant el llibret com la música van ser escrits per dos homes.

Aquí donem importància al punt de vista de la dona, de les diferents dones que podrien ser avui Donna Ana, Donna Elvira o Zerlina, focalitzant dins del llibret què fan i què es (i ens) diuen els personatges.

En l'àmbit musical, també estableix connexions entre com és i com es relaciona cada societat amb la música del seu temps, què representa, què significa, qui i com s'interpreta aquesta música. Ens interessen totes les qüestions que es generen al voltant d'aquesta lectura femenina del mite.

Als vostres treballs, la tecnologia i els artefactes sonors prenen sempre un gran protagonisme. Què ens trobarem en aquesta ocasió?

Dins del que podríem anomenar *escenografia*, hi ha instruments fets per nosaltres i també elements escènics sonors que es combinen amb instruments convencionals; però, per a nosaltres, el que és realment interessant és la combinació d'aquests elements amb els humans. Després de més de quinze anys treballant només amb "màquines" i buscar-ne l'expressivitat escènica, el fet de treballar amb sis músiques i amb tots els matisos que ens poden oferir ha significat un canvi molt important.

Com serà la posada en escena?

Sis amigues es troben en una peculiar pista esportiva urbana que podria ser de qualsevol ciutat. Aquestes amigues s'expliquen les seves experiències desastroses amb els homes i es fan costat les unes a les altres.

La música parteix de *Don Giovanni* de Mozart per arribar fins als nostres dies, amb referents com Bad Bunny. Com l'heu treballada?

La relació entre l'ària de "Madamina", el catàleg de conquestes de Don Giovanni, i "Tití me preguntó" va ser un dels disparadors del projecte. Ens va sorprendre tant el paral·lisme en el concepte de les dues peces i una separació tan gran en el llenguatge per dir les mateixes barbaritats, com que al personatge en qüestió, sigui Don Giovanni o el jo fictici que ens canta "Tití me preguntó", les noies que els agraden més són les verges: la *giovin principiante* o el *totito inédito*.

Cal entendre la influència que va tenir *Don Giovanni* durant moltes dècades, un reguitzell d'àries i passatges que van ser *hits* durant molt de temps. Si no, no és comprensible que una peça com "Là ci darem la mano", per exemple, fos versionada per Chopin, Beethoven o Liszt.

És una obra oportuna, ara que es parla tant de la *masculinitat tòxica*?

Els mites tenen la capacitat de parlar-nos contínuament i cada època els pot llegir en un context social concret. No es tracta només de masculinitats tòxiques, sinó també del desig eternament insatisfet, de l'abús de poder, de les relacions entre gèneres i classes socials, d'estructures heteropatriarcal. Tots ells són temes que ens interpel·len a dia d'avui i està bé convidar la gent a reflexionar-hi.

PROPOSTES DE TREBALL

Otra

ENS FEM PREGUNTES

A continuació, us proposem algunes preguntes que us poden anar bé per reflexionar sobre l'espectacle. Al glossari i a l'entrevista teniu informació que us pot ajudar a raonar les respostes. Us proposem alguna reflexió individual i/o col·lectiva a l'entorn de l'obra i dels temes que tracta.

SOBRE LA TEMÀTICA

- L'espectacle posa en diàleg *Don Giovanni* de Mozart amb imaginaris actuals. Creus que el model de seductor que presenta l'òpera continua vigent avui? Creus que avui existeix algun model de seductor que es pugui dissociar de la figura de l'agressor o el depredador sexual?
- Quina lectura fas del fet que les conquestes amoroses es presentin com un catàleg o una acumulació? Ha canviat aquesta idea amb el pas del temps?
- Com interpretes el paper de les dones a l'espectacle? Creus que es mostren només com a víctimes o també com a subjectes actius?
- La peça planteja diferents formes de relacions desiguals o de poder. Has identificat situacions que et semblin properes a la realitat actual?
- L'espectacle parla de la “resurrecció” constant de Don Giovanni. Què creus que simbolitza aquesta idea? Quines figures públiques de l'actualitat diries que es podrien considerar resurreccions de Don Giovanni?

SOBRE EL DISPOSITIU ESCÈNIC

- L'escenografia està formada per objectes que també produeixen so. Com canvia això la teva manera de percebre l'espai escènic? Per què creus que ho han volgut així?
- Don Giovanni no apareix com un personatge fix, sinó com un rol que passa d'una intèrpret a una altra. Com afecta aquesta fet a la percepció del personatge?
- L'espectacle combina música de Mozart amb sons contemporanis i música urbana. Quina sensació produeix aquesta barreja?
- El fet que totes les intèrprets siguin dones condiciona la lectura que el públic pugui fer de la història?
- Al sostre de l'escenari veiem diverses fileres de semàfors penjats. Què creus que simbolitzen els semàfors i les tres llums que projecten? Penses que és una decisió només estètica, o també té un significat discursiu? A quines idees o sensacions et remetien?
- L'espai de l'espectacle és una pista esportiva amb grades, porteries i pilotes, i les intèrprets duen vestuari esportiu i urbà. Quina sensació et transmet aquest conjunt d'espai i vestuari? Per què creus que s'han pres aquestes decisions estètiques?

- Quins instruments i artefactes sonors has identificat en escena? Quina funció creus que compleixen dins de l'espectacle? Per què penses que cabosanroque decideix crear els seus propis instruments en lloc de limitar-se a utilitzar-ne d'existents?

SOBRE LA TEVA EXPERIÈNCIA PERSONAL

- Abans de veure l'espectacle, coneixies la figura de Don Giovanni o l'òpera de Mozart? Si no, com t'ha afectat a l'hora de seguir la història i comprendre els personatges?
- L'espectacle t'ha fet replantejar alguna idea sobre les relacions afectives o sobre els rols de gènere?
- T'has sentit identificat/da amb alguna situació o reflexió que planteja la peça?
- Com has viscut una proposta escènica sense una narració tradicional i amb un llenguatge simbòlic?
- Després de veure l'espectacle, què creus que significa avui "ser un Don Joan"?
- Creus que els ídols de la societat juvenil d'avui promouen un model respectuós amb la igualtat de gènere? Com a societat, creus que hauríem de replantejar-nos quins són els nostres referents?
- Què t'ha generat l'ambient sonor de la peça? Creus que es podria fer el mateix espectacle sense instruments, sons i artefactes sonors?

RECORDEM L'ESPECTACLE

A continuació, us proposem un seguit d'exercicis a partir del record que ens queda de l'espectacle:

- Penseu si hi ha alguna frase, pregunta, personatge o moment concret de l'espectacle que recordeu de manera especial, que us hagi quedat gravat. Feu una reflexió sobre allò que us hagi impactat més. Per què creieu que ha estat tan significatiu per a vosaltres?
- Quin d'aquests adjectius penseu que defineix millor *Mil tres, say cheese*? Sorprenent, emocionant, intens, fosc. Busqueu deu adjectius que, per a vosaltres, defineixin l'espectacle.
- Què diríeu que vol explicar *Mil tres, say cheese*? Poseu-ho en comú i, després, discutiu si creieu que ha assolit el seu objectiu. Feu una relació dels elements que han facilitat o dificultat entendre el tema de l'espectacle.

FEM-NE LA CRÍTICA

A partir de tota la reflexió que has fet sobre l'obra, et proposem que ara et posis en el paper del crític teatral i facis la teva pròpia crítica escrita de l'espectacle *Mil tres, say cheese*. Et deixem una reflexió sobre què és i com es fa una crítica teatral, que et pot ajudar:

- Una crítica de teatre és una opinió argumentada i documentada.
- Fer la crítica és explicar per què t'ha agradat o no l'obra de teatre que has vist i fer-ho amb:
 - els elements escènics que conflueixen en una producció
 - l'experiència que tens com a espectador/a de teatre
 - el coneixement que tinguis dels artistes que han fet l'obra i la seva trajectòria
 - el coneixement que tinguis de l'autor/a que l'ha escrita
 - la valoració que fas de l'objectiu que hi ha darrera la proposta de direcció del muntatge
 - el tema que tracta i la seva relació amb el nostre món (per què ens pot interessar *Hamlet*, escrit fa quatre-cents anys?)
 - el gènere teatral (comèdia, tragèdia, drama, documental, etc.) i si aconsegueix els seus objectius (fa riure si és una comèdia?)
 - valorar-la en el seu context. No és el mateix criticar un espectacle de grans dimensions, amb molt de pressupost i un equip artístic reconegut, que un muntatge fet en una sala petita, amb pocs diners i artistes que comencen.
- Un muntatge teatral –com qualsevol altra manifestació artística– és un acte de llibertat. Una llibertat practicada per compartir amb tu una idea, una emoció, una denúncia, una creença. En una crítica has de valorar si allò que volia comunicar l'obra t'ha arribat o no, si per a tu ho ha aconseguit o no.
- Ho has d'explicar valorant tot allò que has vist a l'escenari: el text, l'actuació dels intèrprets, l'escenografia, la il·luminació, el so o la música, el vestuari, els objectes... Tot contribueix a entendre allò que l'espectacle ha volgut compartir amb el públic. Sempre hi ha un per què, en un espectacle, i s'ha de tenir en compte a l'hora de fer-ne la crítica.
- Una crítica és molt millor si es fa amb les pròpies paraules, amb el món, les aficions i els gustos que té qui l'escriu. Cal que se la faci seva i la defensi amb bons arguments, tant si és a favor com en contra de l'espectacle. De fet, quan no t'agrada gens, s'ha d'explicar encara millor.